

[Oluf Pedersen.]

Arbejder. Men selve den Tanke, at Staten har den Forpligtelse at gøre Landbruget rentabelt eller at sikre det Produktionsprisen, er jo fuldkommen urimelig, og hvis der var Repræsentanter for nogen anden Produktionsgren i Danmark, der vilde komme her i Tinget og kræve, at man skulde sikre den Produktionsprisen, vilde vi alle sammen more os over dem; der er ikke en, som vilde tage dem højtideligt. Men hvorfor skulde vi ikke gøre ganske det samme, naar det Krav rejses af Bondepartiet? Jeg tror, at man kan kræve Ligeret, og at Ligeret er til alles Gavn, men jeg mener, at Serforanstaltninger for Landbruget altid i det lange Løb vil komme til at skade Landbruget. Jeg tror ikke paa, at nogen er tjent med at leve paa Uret, og jeg tror i det hele taget ikke, der er nogen Fordel ved at faa en uberettiget Gevinst. Men ser vi paa Bondepartiets Række af Lovforslag, hvad er det saa, det hele er gaaet ud paa?

I 1934—35 kom der et Forslag fra Holstein, Siegfredsen og det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, disse tre Forløbere for Det frie Folkeparti, der senere blev til Bondepartiet, vedrørende Valgretsfortabelsen, som de ikke ønskede skulde være afhængig af Ejendomsskatten. Det var jo det værste, at man virkelig skulde komme til at betale Ejendomsskat. De personlige Skatter gjorde ikke noget, men at man skulde svare det, man var skyldig at betale af sin Ejendom, syntes man var forfærdeligt. Hvis man nægtede det, burde man i hvert Fald ikke fortabe sin Valgret.

I 1936—37 kom der fra Det frie Folkeparti en Række Lovforslag, dels et Lovforslag om Ministrenes Ansvarlighed, et Lovforslag, som vi støttede, men ogsaa nogle Lovforslag om økonomiske Forhold. Der var om Laan til Indfrielse af Høstpantebreve, om en 10-aarig afdragsfri Periode for Akkorder og Moratorier, om Snekastnings Overførelse fra Sognekommunerne til Amtskommunerne og en Henstand for Terminsydelser, alt sammen af forholdsvis mindre Betydning. Al den Tale om, at man skal have Lempelser, kan nemlig være meget god, og den kan være nødvendig i en given Situation, men paa lang Sigt er vi ganske klar over, at Henstand og Moratorium maa bevirke, at man faar dyrere Laan, og at det derfor i det lange Løb ikke er til Gavn for det danske Landbrug. Det danske Landbrug vilde være den, som vilde lide mest Skade, hvis det fik Lejlighed til at svigte de Forpligtelser, det har indgaaet. At hævde, at det skulde være i Landbrugets

Interesse, om man ophævede Landbrugets Forpligtelser, er ganske meningsløst.

I den følgende Samling kom der fra det samme Parti et Forslag om Radiospredning, et Forslag, som var sammenfaldende med et, vi tidligere havde stillet, blot noget ringere, og desuden Forslag om Fredlysning af dem, som var ramt af Mund- og Klovesyge, og om Forsikring mod denne, to Spørgsmaal, som jeg mener det kunde være meget rimeligt at drøfte og behandle, og de to Forslag blev ogsaa meget vel modtaget. Dernæst kom der et Forslag om et større Tilskud fra Staten til Nedsættelse af Ejendomsskatterne, noget, som jeg synes var ganske urimeligt. Men Hovedforslaget fra dette Parti, det Forslag, som er Hovednerven, og som man maa tage i Betragtning ogsaa ved Behandling af Forespørgslerne og hele dette Partis Politik, var Lovforslaget af 9. Februar 1937 om Genrejsning af Landbrugets Økonomi og til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, et Lovforslag, der blev fremsat igen den 15. Oktober 1938. Det maa siges om dette Lovforslag, at Titelen er god nok, bare den blev dækket af Indholdet, men jeg hævder, at det var falsk Varebetegnelse. Dette Lovforslag gik nemlig for det første ud paa fri Valuta, dog skulde der sikres en Sterlingkurs af 30 Kr. pr. Pund Sterling indtil 1. Juli 1939. Dernæst vilde man have en Krisefond gennem Udstedelse af Skatkammerbeviser, og det hed i Lovforslaget, at Seddeludstedelsen skulde finde Sted efter Behov, det vil sige en ubegrænset Pengesvindel. Endvidere havde man selvfølgelig et Forslag om Nedsættelse af Størrelsen af de Forpligtelser, de nuværende Ejere havde paataget sig over for det offentlige. Jeg har paavist her i Salen, at som Helhed er de nuværende Besiddere af danske Landejendomme gaaet ind til Forpligtelser, svarende til dem, der er i Dag, og de kan ikke have Krav paa en Nedsættelse. Alle Forslagene var, mener jeg, lige umulige, kun præget af de største Jordrotters Særinteresser.

Nu er der det farlige ved det — dette politiske Parti kalder sig jo nu Bondepartiet og taler i de danske Bønders Navn, bilder de sig ind —, at de fremstiller de danske Bønder som nogle pengegridske Personer, som selv ikke i den alvorlige Situation, vi staar i i Dag, tænker paa andet end paa deres Penge, og om de kan redde sig noget ekstra i Forhold til den øvrige Befolkning. Det er en saa tarvelig Maade at give Udtryk for danske Bønders Standpunkt, saa der skal protesteres. Vi kan ikke være tjent med, at den Tale fortsat føres paa den